

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **ATTIMO INVEST s.r.o.**, se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, IČ: 023 80 064, zastoupen JUDr. Milošem Kopeckým, advokátem, se sídlem Feřtekova 739/16, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č.j. 46342/17/5100-41452-712079,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č.j. 46342/17/5100-41452-712079 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 9. 2016, č.j. 6963183/16/2001-52526-301182 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), rozhodnuto o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že nebyly splněny podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ke správnímu deliktu nedošlo, a důvody, kterými správce daně rozhodnutí o nespolehlivém plátcí odůvodnil, nebyly dle žalobce dány.
- [3] Žalobce namítal, že pravomoc měnit rozhodnutí o sídle žalobce zapsaném v Obchodním rejstříku je svěřena moci soudní a nikoliv žalovanému. Uvedl, že sídlo umístěné na adrese

Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město, bylo po posouzení a zhodnocení osvědčení o sídle zapisované společnosti Městským soudem v souladu se zákonem zapsáno jako rejstříkové sídlo žalobce. Namítal, že prověřování správnosti údajů o rejstříkovém sídle je v pravomoci příslušného soudu (zde Městského soudu v Praze) a nikoliv žalovaného, který nemá pravomoc nutit daňový subjekt ke změně sídla a změna skutečností zapisovaných do Obchodního rejstříku, pokud soudní moc již jednou o sídle společnosti v rámci zápisu společnosti do rejstříku pravomocně rozhodla a následně neshledala důvod pro zahájení úkonů ohledně změny tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že pokud měl správce daně pochybnosti o skutečném sídle žalobce, tak měl učinit podnět u příslušného soudu.

- [4] Žalobce dále uvedl, že oprávněnost svého sídla na uvedené adrese odůvodňuje ustanovením čl. 10, kapitola V. nařízení Rady (EU) č. 282/2011 ze dne 15. března 2011, kterým se stanoví prováděcí opatření ke směrnici 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, neboť svou ekonomickou činnost vyvíjí zejména v oblasti nákupu a prodeje různých komodit prostřednictvím internetu; nemá žádnou provozovnu, movitý a nemovitý majetek, ani zaměstnance. Jediným movitým majetkem společnosti je přenosný počítač. Uvedl, že má jediného společníka a jednatele. Ten realizuje a řídí ekonomickou činnost žalobce z různých míst České republiky i mimo území České republiky. K takové činnosti nepotřebuje společnost provozovnu s finančně náročným zázemím ani zaměstnance. Dále žalobce uvedl, že zásadní rozhodnutí týkající se řízení žalobce jsou jednatelem žalobce přijímána na adrese jeho rejstříkového sídla.
- [5] Žalobce shrnul, že rozhodnutí správce daně a žalovaného o nespolehlivém plátcí DPH bylo vydáno na základě nepravdivých tvrzení a právně chybných závěrů správce daně a žalovaného o neexistenci sídla žalobce na adrese v Praze 1, Rybná 716/24.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, když odkázal žalobou napadené rozhodnutí. K námitce týkající se pravomoci měnit rozhodnutí soudu o sídle žalobce zapsaném v Obchodním rejstříku žalovaný uvedl, že žalobce zaměňuje pojem „skutečné sídlo“ ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, se sídlem podle ustanovení § 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) či se sídlem dle ustanovení § 429 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Uvedl, že existence rejstříkového sídla žalobce nabyla správcem daně jakkoliv zpochybňována, žalobce rovněž nebyl nucen v průběhu řízení ke změně sídla. V posuzovaném případě byl správcem daně pouze zjišťován a prověřován žalobcem uvedený registrační údaj týkající se skutečného sídla dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH. Správce daně dospěl k závěru, že sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není jeho skutečným sídlem, tj. adresou místa jeho vedení či místem, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení žalobce, popř. místem, kde se schází jeho vedení. Dále uvedl, že žalobce na výzvu k odstranění pochybností nereagoval, neodstranil tak pochybnosti správce daně a nepředložil bez řádného odůvodnění požadované údaje nezbytné pro řádnou správu daně, přičemž ve stanovené lhůtě neopravil již neplatný nebo jinak nereálný registrační údaj týkající se skutečného sídla.
- [7] K tvrzením ohledně neexistence skutečného sídla žalobce žalovaný odkázal na čl. 10 předmětného nařízení Rady EU. Dále uvedl, že žalobcem předestřená argumentace (není třeba provozovny ani zaměstnanců, zásadní rozhodnutí přijímá jediný jednatel) je pro posouzení skutečnosti, zda žalobce porušil závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daní tím, že ohrozil veřejný zájem na řádném výběru DPH podle písm. f) a h)

bodů 1. Informace GFŘ, zcela nerozhodná, neboť identifikace skutečného sídla je nezbytným předpokladem pro zajištění cíle správy daně podle ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu. Uvedl, že každá právnická osoba uskutečňující ekonomickou činnost musí mít tzv. „skutečné sídlo“. Bez skutečného sídla je existence právnické osoby v podstatě vyloučena. Ve svém skutečném sídle by osoba povinná k dani měla být pro správce daně plynule kontaktní, dohledatelná a měla by poskytovat relevantní součinnost. Dále uvedl, že ze sdělení poskytovatele služeb tzv. virtuálního sídla společnosti Simply Office, s.r.o., IČ: 242 99 987, vyplynulo, že žalobci byly v rámci poskytnutí sídla poskytovány pouze služby BASIC, spočívající v přebírání korespondence, o níž je klient následně informován prostřednictvím e-mailu. S přihlédnutím k formálnímu charakteru rejstříkové sídla žalobce tak bylo dle žalovaného nezbytné dospět k závěru, že sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není jeho skutečným sídlem.

- [8] Při ústním jednání před soudem konaném dne 1. 10. 2020 zástupce žalobce uvedl, že správce daně byl uvědoměn o tom, jaká je činnost žalobce (při dřívějším řízení o pokutě) – operace na komoditních burzách. Uvedl, že na uvedené adrese se nyní nachází 6.500 společností, přičemž většina společností funguje s osvědčením plátcovství DPH. V tomto směru označil postup správce daně za šikanózní. K dotazu soudu sdělil, že na uvedené adrese se nachází jedna společná místnost, kterou lze využívat jako kancelář. Zde žalobce přijímá rozhodnutí o rozdělení zisku a ztrát.
- [9] Žalovaný při ústním jednání před soudem uvedl, že rejstříkové sídlo žalobce není jeho skutečným sídlem. Dále odkázal na dříve uplatněné argumenty.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Ve dnech 25. 6. 2015, 3. 12. 2015 a 16. 12. 2015 byla na adrese sídla žalobce zapsané v Obchodním rejstříku provedena místní šetření, na základě nichž dospěl správce daně k závěru, že sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není skutečným sídlem žalobce ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH. Dne 14. 1. 2016 proto zaslal žalobci výzvu k oznámení údajů o skutečném sídle. Dne 20. 1. 2016 obdržel správce daně podání, ve kterém žalobce uvedl jako adresu svého skutečného sídla Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město. Dne 13. 5. 2016 bylo na uvedené adrese provedeno místní šetření, na základě kterého vznikly správci daně pochybnosti o žalobcem uvedeném registračním údaji, a proto jej výzvou ze dne 17. 6. 2016 vyzval k odstranění pochybností v registračních údajích. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval.
- [12] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2016, č.j. 6963183/16/2001-52526-301182, bylo podle ustanovení § 106a odst. 1 zákona o DPH rozhodnuto o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správce daně dospěl k závěru, že ze strany žalobce dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť tento: 1) neposkytl správci daně požadovanou součinnost, tj. nereagoval na výzvu správce daně k odstranění pochybností o svém skutečném sídle; 2) uvedl nepravdivé nebo neúplné informace k registraci k DPH, které jsou nezbytné pro řádnou správu daně. K ohrožení veřejného zájmu zejména dochází, pokud plátce nedoplnil, a to ani ve lhůtě stanovené správcem daně, neopravil již neplatný nebo uvedl nepravdivý nebo jinak nereálný registrační údaj týkající se skutečného sídla ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH. Správce daně uvedl, že sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není jeho sídlem skutečným, neboť při místních šetřeních na předmětné adrese nebyli zastiženi

statutární orgány žalobce ani jeho zaměstnanci, resp. nebyly zjištěny indicie o jejich možné přítomnosti na této adrese, tudíž lze předpokládat, že žalobce se na této adrese nezdržuje, není z této adresy řízen ani na této adrese nevykonává soustavnou ekonomickou činnost. Dále správce daně objasnil, proč je údaj o skutečném sídle důležitý (viz třetí odstavec na str. 3 prvostupňového rozhodnutí).

- [13] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 4. 10. 2016 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [14] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, č.j. 46342/17/5100-41452-712079, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [15] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že popsal institut tzv. nespolehlivého plátce dle ustanovení § 106a zákona o DPH a odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jímž byl tento institut vložen do zákona o DPH. Dále uvedl, že výkladové stanovisko k tomuto institutu je obsaženo v Informaci GŘ ze dne 4. 1. 2013, č.j. 101/13-121002-506729. Odkázal zejména na bod 1. písm. f) a bod 1. písm. g) tohoto dokumentu. Žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem porušil své povinnosti vztahující se ke správě daně, čímž byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 106a zákona o DPH. Uvedl, že důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce žádným způsobem nereagoval na výzvu k odstranění pochybností ze dne 17. 6. 2016, a neodstranil tak pochybnosti správce daně stran žalobcem uvedeného registračního údaje.
- [16] K námitce žalobce, že jeho sídlo zapsané v Obchodním rejstříku nebylo pronajímatelem dotčených prostor, státním zastupitelstvím ani soudem nikdy zpochybněno, žalovaný uvedl, že existence tohoto sídla nebyla správcem daně nikdy zpochybněována; správcem daně byl zjišťován a prověřován žalobcem uvedený registrační údaj, týkající se skutečného sídla ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH. Dále žalovaný odkázal na vyjádření společnosti Simply Office s.r.o., pronajímatele uvedených prostor. Žalovaný dále konstatoval, že místní šetření provedená na uvedené adrese byla provedena v souladu se zákonem. V rámci těchto šetření bylo zjištěno, že na této adrese mělo ke dni 3. 12. 2015 umístěno sídlo 1820 subjektů. Žalobce nebyl na uvedené adrese označen na zvonkovém panelu ani na jiném volně dostupném místě, jeho název byl uveden pouze v seznamu subjektů, kterým společnost Simply Office s.r.o. poskytuje služby tzv. virtuálního sídla. Na uvedené adrese nebyl správcem daně zjištěn žádný výkon ekonomické činnosti žalobce, rovněž tam nebyl zastižena statutární orgán žalobce ani jiná osoba oprávněná za žalobce jednat. Dále žalovaný uvedl, že za závažné porušení povinností vztahujících se ke správě daně ve smyslu ustanovení § 106a zákona o DPH nelze považovat pouze porušení povinností hmotněprávního charakteru vyplývajících ze zákona o DPH, ale také porušení povinností procesního charakteru vyplývajících z daňového řádu. Uvedl, že identifikace skutečného sídla je nezbytným předpokladem pro zajištění cíle správy daně dle ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu.
- [17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [18] Podle ustanovení § 106a odst. 1 zákona o DPH: „*Poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.*“
- [19] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) téhož zákona: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí sídlem u osoby povinné k dani adresa místa jejího vedení, kterým se rozumí místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení osoby povinné k dani, popřípadě místo, kde se schází její vedení; nemá-li fyzická osoba místo svého vedení, rozumí se sídlem u této osoby místo jejího pobytu.*“
- [20] Soud úvodem podotýká, že cílem institutu nespolehlivého plátce bylo podle důvodové zprávy k zákonu č. 502/2012 Sb. reagovat na situace, kdy plátce neplní své povinnosti, nicméně nemůže být sankcionován zrušením registrace plátce, neboť je plátcem ex lege. Důvodová zpráva výslovně uvádí: „*Zatímco v případě dobrovolných plátců je sankcí za neplnění povinností zrušení registrace (viz nové znění § 106 odst. 2), tak v případě těch, kterým plátcovství vzniká ex lege, je potřeba zvolit sankci jinou. Proto se navrhuje vytvořit nový právní institut „nespolehlivého plátce“, který bude na tuto situaci reagovat. Tento institut má sloužit především jako efektivní nástroj při boji s daňovými úniky, který působí nejen represivně, ale i preventivně.*“ Preventivní působení spočívá v tom, že se informace o nespolehlivosti plátce zveřejňuje podle ustanovení § 106a odst. 6 písm. a) zákona o DPH, tudíž ji mohou třetí osoby brát v potaz při volbě svých obchodních partnerů.
- [21] Dle názoru soudu přidělení statusu „nespolehlivý plátce“ [ustanovení § 106a odst. 1 zákona o DPH], resp. zveřejnění této skutečnosti [ustanovení § 106a odst. 6 písm. a) zákona o DPH] není trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nýbrž pouze administrativním opatřením, kterým z důvodu změny koncepce plátcovství byla nahrazena dřívější možnost zrušit registraci plátci, který neplní své povinnosti, avšak dosahuje požadovaného obrátu. Jelikož soud dospěl k tomu, že přidělení statusu „nespolehlivý plátce“, resp. zveřejnění této skutečnosti není trestem ve výše uvedeném smyslu, není zde vůbec možné v tomto smyslu hovořit o tom, že k danému „správnímu deliktu“ nedošlo, jak uváděl v podané žalobě žalobce.
- [22] Soud dále uvádí, že žalovaný a před ním i prvostupňový správce daně při svém rozhodování postupovali dle „Informace GFŘ k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (nespolehlivý plátce) a souvisejících ustanovení“, ze dne 4. 1. 2013, č.j.: 101/13-121002-506729, ve znění Dodatku č. 1 ze dne 5. 12. 2013, č.j. 55366/13/7001-21002-012287, Dodatku č. 2 ze dne 21. 8. 2014, č.j. 38461/14/7001-21002-012287 a Dodatku č. 3 ze dne 14. 7. 2017, č.j. 74861/17/7100-20118-0122871, konkrétně z bodů 1. f) a h) této Informace.
- [23] Pod bodem 1. f) označilo GFŘ za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce následující situaci: „*Dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce neposkytuje požadovanou součinnost, tj. nereaguje řádně na výzvu nebo výzvy správce daně nebo nepředloží bez řádného odůvodnění požadované údaje nezbytné pro řádnou správu daně.*“
- [24] Pod bodem h) pak byla výslovně zmíněna tato situace: „*Dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce uvedl nepravdivé nebo neúplné informace k registraci k DPH, které jsou nezbytné pro řádnou správu daně. K ohrožení veřejného zájmu zejména dochází, pokud plátce nedoplnil, a to ani ve lhůtě stanovené správcem*

daně, neopravil již neplatný nebo uvedl nepravdivý nebo jinak nereálný registrační údaj týkající se skutečného sídla, které je pro účely daně z přidané hodnoty vymezeno v ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, jako adresa místa vedení osoby povinné k dani, kterou se rozumí místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení osoby povinné k dani, popř. kde se schází její vedení k zajištění reálného výkonu ekonomické činnosti.“

[25] Obecně lze konstatovat, že tato Informace GŘ se blíže zabývá interpretací zákonného ustanovení § 106a zákona o DPH. Generální finanční ředitelství v rámci výkonu své působnosti správního orgánu nejbližší nadřízeného žalovanému, který vyplývá z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vykonává mimo jiné i metodickou činnost zaměřenou na sjednocení správní praxe jemu přímo či nepřímo podřízených správních orgánů v rámci hierarchického uspořádání finanční správy. Tato činnost je realizována jak pomocí vydávání závazných metodických pokynů řady „D“, tak i vydáváním poměrně obsáhlého množství informací a stanovisek, mimo jiné i žalobcem zmiňované Informace k problematice institutu nespolehlivého plátce. Tato praxe finanční správy byla správními soudy opakovaně podrobena přezkumu a je obecně akceptována. Namátkou lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č.j. 9 Afs 170/2014-42, kde tento vyslovil názor, že „(...) metodická informace [je] zejména výkladem správního orgánu aplikujícího právo a sama o sobě záměr zákonodárce žádným způsobem nedokládá.“, dále např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2018, č.j. 31 Af 46/2016-124 a zejména pak rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2018, č.j. 30 Af 21/2016-39.

[26] Přílehlavý je pak pro nyní projednávanou věc rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č.j. 8 Afs 71/2018-38, v němž se soud přímo vyjadřoval k povaze nyní zkoumaného metodického pokynu (pozn. soudu: ve znění Dodatku č. 2) též v souvislosti s rozhodnutím o nespolehlivém plátcu. Tehdy soud uvedl, že „[i]nformace GŘ je interní normativní akt vydaný Generálním finančním ředitelstvím a pro žalovaného a prvostupňového správce daně představuje pokyn nadřízeného orgánu“. Dále uvedl, že „vydání Informace GŘ předpokládá i důvodová zpráva k zákonu č. 502/2012 Sb. (tím byl do českého právního řádu zaveden institut nespolehlivého plátce) a jejím smyslem je stanovit hlediska a kritéria, jež mají všichni správci daně při rozhodování o nespolehlivosti plátce posuzovat. Informace GŘ slouží ke sjednocování správní praxe a odchýlení se od ní by znamenalo, že správce daně rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení.“ Toto hodnocení plně dopadá i na nyní projednávanou věc.

[27] Žalobce oprávněnost svého sídla na uvedené adrese odůvodnil ustanovením čl. 10 nařízení Rady (EU) č. 282/2011 ze dne 15. března 2011, s tím, že zásadní rozhodnutí týkající se řízení žalobce jsou jednatelem žalobce přijímána na adrese jeho rejstříkového sídla.

[28] Podle ustanovení čl. 10 nařízení Rady (EU) č. 282/2011 platí, že

- „1. Pro účely článků 44 a 45 směrnice 2006/112/ES je sídlem ekonomické činnosti osoby povinné k dani místo, kde dochází k výkonu ústřední správy podniku.
2. Při určování místa uvedeného v odstavci 1 se vezme v úvahu místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se obecného řízení podniku, místo statutárního sídla podniku, a místo, kde se schází vedení podniku.

Nelze-li podle těchto kritérií s jistotou určit sídlo ekonomické činnosti, je určujícím kritériem místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se obecného řízení podniku.

3. Pouhá existence poštovní adresy nemůže být postačující pro sídlo ekonomické činnosti osoby povinné k dani.“

- [29] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že argumenty žalobce ohledně toho, že nemá žádnou provozovnu, nemovitý majetek, ani zaměstnance, má pouze movitý majetek v podobě přenosného počítače, přičemž veškerou činnost koná prostřednictvím internetu, lze považovat s ohledem na předmět řízení, tj. zda žalobce porušil závažným způsobem své povinnosti vztahující ke správě daní v daném případě, jako irelevantní, neboť z těchto tvrzení nelze dovodit nic ve vztahu ke „skutečnému sídlu“ žalobce.
- [30] Ze správního spisu totiž vyplynulo, že sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není jeho skutečným sídlem. Při místním šetření na uvedené adrese totiž nic nenásvědčovalo tomu, že jde o skutečné sídlo žalobce, ve kterém by vykonával ekonomickou činnost, ke které byl přihlášen jako plátce DPH. Žalobce nebyl na uvedené adrese označen na zvoncích, jeho název byl uveden pouze v seznamu subjektů, kterým je na uvedené adrese poskytována služba tzv. virtuálního sídla. Při místních šetřeních na předmětné adrese dále nebyli zastíženi statutární orgány žalobce a nebyly zjištěny ani žádné skutečnosti o jejich možné přítomnosti na této adrese. Závěr o tom, že se žalobce na této adrese nezdržuje, není z ní řízen ani na této adrese nevykonává soustavnou ekonomickou činnost, ani že zde ve smyslu citovaného čl. 10 nařízení Rady (EU) „jednatel nepřijímá zásadní rozhodnutí týkající se obecného řízení podniku“, tak plně odpovídá skutkovým zjištěním.
- [31] Lze tak dospět k závěru, že naopak bylo zjištěno, že žalobce jako osoba povinná k dani uvedl správci daní jako své sídlo pouze formální sídlo společnosti (srov. vyjádření poskytovatele služeb tzv. virtuálního sídla, ze kterého žalovaný citoval i v napadeném rozhodnutí), tj. jiné než své sídlo skutečné.
- [32] Soud dále považuje za vhodné uvést, že důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla rovněž skutečnost, že žalobce nereagoval na výzvu k odstranění pochybností ze dne 17. 6. 2017, přičemž tak neodstranil pochybnosti správce daně ohledně jím uvedeného registračního údaje. Žalobce tak ohrozil veřejný zájem tím, že ani ve lhůtě stanovené správcem daně, neopravil údaj týkající se jeho skutečné sídla.
- [33] K tvrzení, že se na uvedené adrese nachází společná kancelář, která je k dispozici všem subjektům sídlícím na této adrese, soud uvádí, že toto tvrzení uvedl žalobce až při ústním jednání před soudem, správci daně toto známo ani sděleno nebylo, nemohl tedy tuto okolnost reflektovat.
- [34] Soud spatřuje závažný způsob porušení žalobcových povinností vztahujících se ke správě daní ve významu „skutečného sídla“, jak jej vyčerpávajícím způsobem podaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Správce daně na str. 3 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že *„znalost skutečného sídla je z hlediska správy daně z přidané hodnoty velmi důležitá, nejenom z pohledu správné aplikace pravidel pro určení místa plnění, což zdůrazňuje i to, že definice skutečného sídla pro účely daně z přidané hodnoty je dána přímo evropskou legislativou. Údaje o skutečném sídle jsou ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu také významným prvkem pro řádnou správu daně z přidané hodnoty, resp. ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 daňového řádu nezbytné pro vlastní výkon některých zásadních pravomocí správce daně, protože není-li daňový subjekt dohledatelný (dosažitelný), pak správci daně výrazně omezuje nebo přímo znemožňuje možnost provádět podle aktuální potřeby např. vyhledávací činnost, zejména ověřovat majetkové, finanční a personální poměry nutné pro samostatné uskutečňování ekonomické činnosti, nebo místní šetření, zejména ohledávat důkazní prostředky a věci, nebo daňovou exekuci, zejména sepisovat movité věci, které podléhají exekuci.“*

- [35] V tomto směru žalovaný v bodu [23] napadeného rozhodnutí doplnil, že „za závažné porušení povinností vztahujících se ke správě daně ve smyslu § 106a ZDPH nelze považovat pouze porušení povinností hmotně právního charakteru vyplývajících ze ZDPH, ale také porušení povinností procesního charakteru vyplývajících z daňového řádu. Zjišťování předpokladů pro vznik nebo trvání povinností (§ 9 odst. 2 daňového řádu) provádí správce zejména prostřednictvím vyhledávací činnosti ve smyslu § 78 daňového řádu; má přitom širokou škálu oprávnění, kromě vyhledávání důkazních prostředků a zjišťování plnění povinností při správě daní ověřuje úplnost evidence či registrace daňových subjektů, zjišťuje údaje týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně, opatřuje nezbytná vysvětlení (srov. § 78 daňového řádu), či provádí místní šetření postupem dle § 80 a násl. daňového řádu. (...) identifikace skutečného sídla je nezbytným předpokladem pro zajištění cíle správy daně dle § 1 odst. 2 daňového řádu.“
- [36] Soud, s ohledem na shora uvedené, shledal, že žalobce závažným způsobem porušil své povinnosti vztahující se ke správě daně, což znamená, že byly naplněny zákonné předpoklady pro prohlášení žalobce za nespolehlivého plátce ve smyslu ustanovení § 106a zákona o DPH.
- [37] K námitce žalobce, že žalovaný nemá pravomoc měnit rozhodnutí soudu o sídle žalobce zapsaném v Obchodním rejstříku, soud uvádí, že v tomto směru nebyla existence tohoto „rejstříkového sídla“ žalobce žalovaným nikdy zpochybněna. Žalovaným, resp. správcem daně byl totiž v daném řízení zjišťován a prověřován žalobcem uvedený registrační údaj, týkající se jeho „skutečného sídla“. Zatímco „skutečné sídlo“, které bylo předmětem nyní projednávaného případu, je definováno v ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, tak „sídlo rejstříkové“ vychází z ustanovení § 429 občanského zákoníku. Soud považuje za vhodné uvést, že žalobce nikdy nebyl žalovaným nebo správcem daně nucen změnit své sídlo zapsané v Obchodním rejstříku; správce daně pouze po posouzení všech zjištěných okolností dospěl k závěru, že toto sídlo žalobce zapsané v Obchodním rejstříku není jeho sídlem skutečným, jak bylo uvedeno výše.
- [38] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [39] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu